

PENSANT-HO MILLOR

Els tigres d'Obama

No hi ha res més divertit que les observacions infantils quan aborden afers importants o complexos. A la meua família recorden la meua graciosa innocència quan vaig dir: «Avi, per què no fas que el tren passi per Ivars?», com si d'ell depengués canviar un històric traçat ferroviari perquè transcorregués pel meu poble.

A la seva autobiografia *Una terra prometida*, Barack Obama recorda com va acollir la petita Malia la notícia que al seu pare li havien concedit el Nobel de la Pau: «Quin dia més fantàstic, papa: a tu et donen el Premi Nobel i és l'aniversari d'en Bo!» (En Bo era el gos de la família, regal de Ted Kennedy).

Més graciosa encara va ser la

pregunta que tot seguit li va fer: «Papa, què faràs amb els tigres?» Davant la seva sorpresa —«què vols dir, estimada?»—, la nena —que s'havia enamorat d'un tigre en una visita al zoo— va explicar que li havien dit que aquests animals estan cada vegada pitjor, pel canvi climàtic i la contaminació. La Sasha, l'altra filla, va insistir-hi: «¡Has de fer-hi alguna cosa, papa!» Obama va mirar la seva dona Michelle, que, fidel al seu bon humor, es va arronsar-se d'espatlles. «Ets el president...», va dir.

A la vida se'ns presenten moltes ocasions per donar-nos per vençuts abans d'enfrontar-nos a un problema que ens supera (podríem dir que hi ha molts tigres),

ANTONI COLL GILABERT
Periodista

però no ens convé rendir-nos abans d'hora, per algun punt hem de començar. Horaci va dir: *Dimidium facti qui cepit habet* («Qui comença alguna cosa ja té mitja feina feta»). Potser exagerava, però el que és segur és que qui res no comença res no acaba.

El que és segur és
que qui res no comença
res no acaba

MAR PÉREZ
Teòloga biblista

LA SAL DE LA TERRA

«L'altre Déu» (primera part: el plany)

Basant-me en la primera part d'un petit llibre titulat *L'altre Déu* de la teòloga francesa Marion Muller-Colard, avui us parlaré del plany.

Els cristians necessitem creure que la nostra fe ens salvaguarda del dolor, que com que som creients a nosaltres ja ens protegeix Déu. I, potser, només pot ser així davant dels embats de la vida.

Però quan el mal es fa present en la nostra vida i ens posa davant la mort i el dolor, quedem muts, asstorats i sense paraules. No podem entendre, per més que la nostra raó ho intenti, el per què d'aquell dolor sense sentit, car com Job, només percebem el mutisme tossut de Déu, el seu silenci davant del nostre patiment.

A més, a l'angoixa i la tristesa de l'ànima, moltes vegades s'afegeix el dolor físic, que té el poder diabòlic d'allunyar-nos de tot, del propi jo i dels altres. Ens fa entrar en una espiral profunda i fosca, en què no es veu per enlloc la llum. El dolor físic malmet tot el que toca i ens aboca al desig de morir i deixar de lluitar. En aquells moments, només s'escolta el silenci que tot ho embolcalla i que ens llença contra la nostra pròpia humanitat.

Ens han ensenyat que Déu retorna bé per bé. Però aleshores, què

en fem, del sofriment? On s'amaga el Senyor, ara que el necessitem? Coneixem prou de Déu per entendre el que fa o deixa de fer? Com a Job, enmig del plany, tot esdevé incomprendible.

Només resta el silenci de Déu que ho omple tot de la més amarga solitud.

I, a més, tot seguit vindrà l'amenaça (segona part).

El dolor físic malmet
tot el que toca i ens
aboca al desig de morir